

KHOONHORROH

Քաղաքային «Կոմալրի» օրաթերթի հավելված

1991 թ. հունվար, № 8: Գինը՝ 50 կոշ.

ԿԱ ԱՅՍՊԻՍԻ ՄԻ ՄԱՍՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ՝

Ո Ր Ո Ն Ե Լ Ո Ղ Զ Ե Ր Ւ Ն

(Այիգը № 7-ում)

Այս նոյն շտարում պետք է
մի սպա մեզ թիշ ծանոթ հա-
մագդեստով (միայն թե զի-
խարկը բնորոշ էր, մենք այս
հիշում էինք գեներալ դե Գոդի
դիմանկարներից) բացատրեց
իր տղաների աշխատանքի մե-
թոդիկան:

—Մենք տասներեք վարժեց
ված շներ ունենք; Նրանք կա-
րողանում են տնտերել այն տէ
դերը, որտեղ թաղված են ողջ
մարդիկ: Դա պետք է, որպես
զի շնանի ամրող փլատակը
և փորձն այնուեղ, որ օգնու-
թուն է Բարիկավոր առաջին
հերթին: Ծովը մուսավոր նը-
շում է տեղը, որունման հաս-
վածը նետագրում է: Մենք մազ
մես բարել ենք առա հատուկ
հարմաքանչեր՝ փլատակնե-
րում ձայներ ունենալու հա-
մար: Հենց հայտնաքերում ենք
ողջ մարդկանց, սկզբում մեղ
թունել ենք փորում, որտեղից
չուր, սննդող, դեղորայք ենք
հասցնում: Հետո սկսում ենք
քանդել փլատակը, կամ էլ
մուտք փորում, որտեղ իմշաւ
ւռագի:

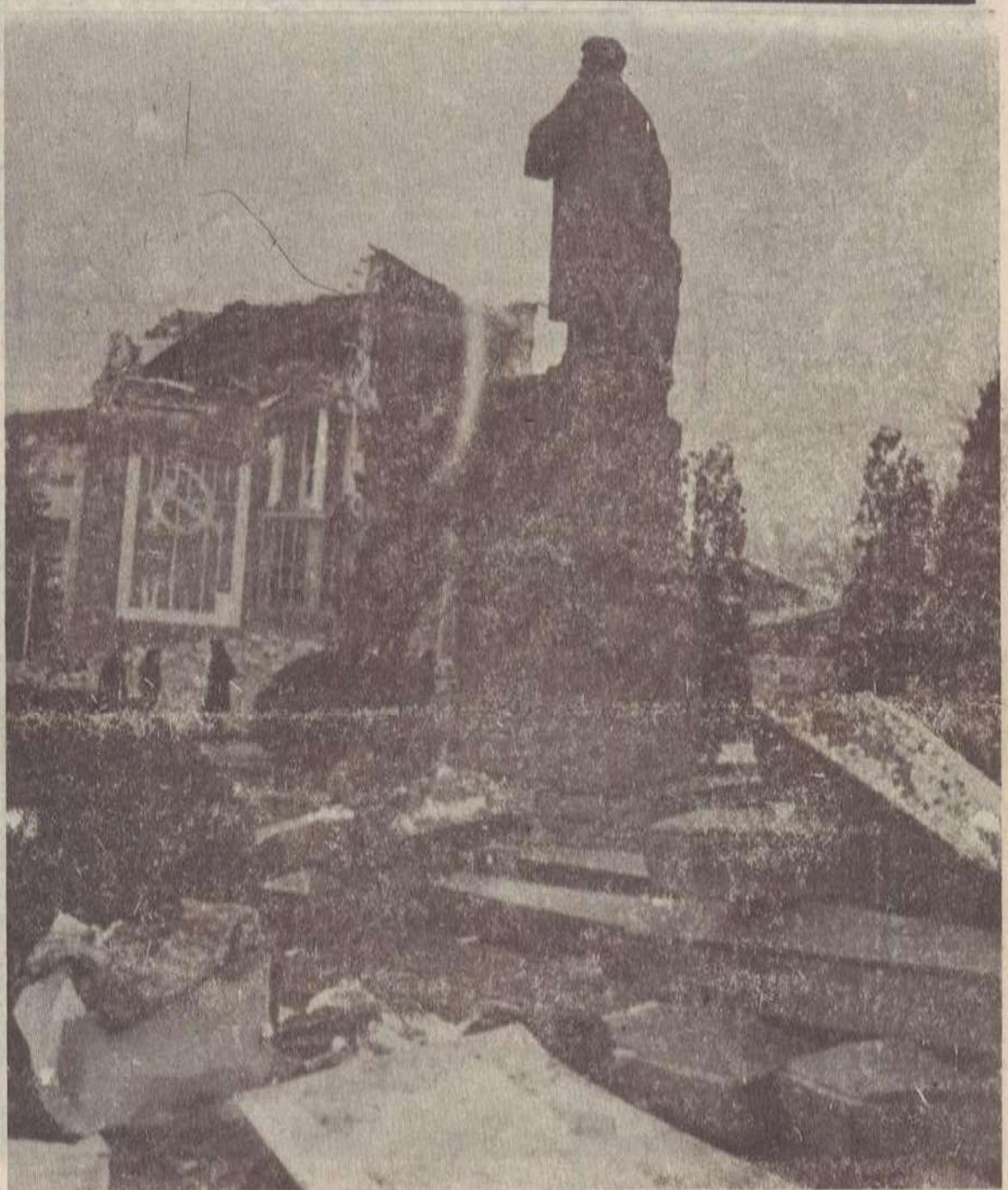
որ, արդյոք Փրանսիացիները
խորհուրդների կարիք ունեն:
Տե՛ս որ ժամանակն անօգութ է:

Տէ որ ժամանակն անցնում է....
Սակայն խորթրդակցությունը շարունակվում է, զրոյցի ժամանակից մերից ինչ որ մեկը անընդհատ հարցնում է. «Ձեր շները միայն ողջերի՞ն են կարողանում փնտրել: Մեռածներին չե՞ն կարող»:

Վերջապես պարզվում է, թէ
ինչո՞ւ է հնչում այդ հարցը,
կարևոր է գտնել ոչ միայն ող
ջերին, այլև մեռածներին: Դր
բաց հարկավոր է հողին
հանձնել, ինչպես դա պահան
ջում են ազգային, համամարդ
կային սովորութեար վերջա-
պես:

Պէտք է կերպան զարմացած է.
— Ի՞նչու՞ն, մեռածնարին
պես է Առջին Բանձնել: Սա-
կազմ դրա Բամար փրկարա-
ռեր Բարկավոր չեն: Մեր ը-
մերը կարող են փառել և ող-
շերին, և մռածներին, սա-
կայն մեր տեխնիկան, մեր
մարդիկ գոյություն ունեն Արա-
Բամար, որպեսզի փրկեն նո-
րանց, ուս դեռ Բամարվոր է:
Արդյոք Բիմա դա ամենակարև-
ող ռան է:

Միանամայն իրավացի է
Գրանսիական ուսմասության
ուժը փոխգնդապետը՝ յի
համար ընտրելով զինվորա-
կան մասնագիտություններից
(Օպունակությունը՝ 4-րդ
Էռում)

ԴԵԿԱՏԵՄԲԵՐՅԱՆ ԱՐՀԱՎՈՐԻ ԼՈՒՍԱԿԱՐՆԵՐՈՒՄ

ԱՐՄԵՆ ԺԻՐԱՅՐԻ ՊԵՏ-
ՐՈՒՑԱՆՀ ծնվել է 1966 թվա-
կանին: Մինամար էր, միակ
զավակը ընտանիքի և հաշվես
կվաճելու միակն: Օժտված էր
գերազանց տվյալներով: Նա
ավարտելով դպրոցը, ճուղյ տա-
յում ընդունվեց Մոսկվայի Լո-
մոնոտովի անվան պետական
համալսարանը: Նրա մասնա-
գիտությունը հումանիտար էր:
Դեռ էր տեսնել, թե ինչպիսի
էր տղան անոնց մուավորա-

լարանի առաջ, երազելով, որ
այդ լարանը ունենա այն մա-
կարդակը, ինչպիսին ինքը
պատկերացնում էր:

Երկրաշրժից մի ամիս առաջ հայր դարձավ, նոյնամբերի 7-ին ծնվեց նրա առաջին եղբայրը, որին կոչեցին Անհի: Հայրապետիցին, որիախացան:

Այդ ոստովնական տարրության առաջին անգամ մոտավագ լըստերան որպես դասախոս, կամաց-կամաց իրանց փորձելով

ՄԱՐԻԱՄ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

Սնվել է 1937-ի նոյեմբերի
5-ին, Կումայրի քաղաքում։
Դպրոցն ավարտելուց հետո
ընդունվել է Կումայրիի Կա-
րա-Մուրզավի անվան ուսում
նարանը։ Մտանալով երգչա-
խմբի ղեկավարի մասնա-
գիտություն, նա որպես երգ-
երաժշտության ուսուցչութի
աշխատել է քաղաքի մի շաբթ
դպրոցներում։

Արդեն 20 տարուց ավելի
աշխատում էր Բագրատ Ղա-
րբաջանյանի անվան զպրո-
ցում: Նրան սիրում և հար-
գում էին թե աշակերտները և
թե գործընկերները: Ահա թե
ինչպես է նրան բնութագրի
կրթօջախի ուսմասվար Օֆել-
յա Գրիգորյանը: «Գրել Հով-
հաննիսյան Մարիամի մա-
սին, երբ նա այլևս չկա, որը
դարձավ շատ-շատերի նման
անմեղ զո՞ր, շափից ավելի
զժվար է: Թերթելով նրա աշ-
խատանքային գործերը, օ-
լիմպիադաներում շահած
պատվոզրերը, աշակերտնե-
րի ուղարկած շնորհավորա-
կան բացիկները, հուզմուն-
քը՝ խեղդում է ինձ»:

A black and white portrait photograph of a young man with dark, wavy hair. He has a serious expression and is looking directly at the camera. He is wearing a dark, collared jacket over a light-colored shirt. The photograph is mounted on a light-colored card.

լարանի առաջ, երազելով, որ
այդ լարանը ունենա այն ժա-
կարդակը, իշխափան իհրը
պատկերացնում էր:

Երկարժից մի ամիս առաջ դարձավ, նոյնօրերի 7-ին ծնվեց Արա առաջին եղբայրը, որին կոչեցին Անհի: Հավաքվեցին, ուրախացան:

Ծանր է ասելը, որ չկա Արև
Ար: Նրա հմանելքը կազմուն
էին հայ ժողովրդի մարդկային
ամենաթանկ կապիտալը, որա
ուկն փռացը, ուժ հետ ժողո-
վորդը հովանք էր կապուն:
Զօր ամառ ամառին ամբե-

Ωπις φάναρις ημέρης παρεκ-
ρήμα, πρωτοπόλις ιππου ωμανισ-
τίκης της αποθήκης, ήρητια-
υαρης ημαστηπούλαρης είναι οικ-
τείη;

Հազնված, մեղմ ժպիտը զեմ
քին, ծնողների և զպրոցի
մանկավարժների հոգինը
հարդկած, աշակերտներից
սիրված նրա միակ երա-
դանքն էր ամուսնացնել ար-
դեն փեսացու զարձած միակ
տղային, որ, ավաղ, իրակա
նություն չդարձավ: Թողեց
75-ամյա ծեր մոռը ծխացող
սրտով:

Մարդամբ մնաց գպրոցում
երեխաներով շրջապատված:
Փախել էին դասարանից,
բայց չէին հասցըել շենքից
դուրս գալ, մնացին փակ
զուան հետևում, գրդ օֆա
դասարանի հետ միհասին:

«Կոմարիչ» տունհարսկան բանօպերա:

卷二

Գրքերը շահոր է Բարեկամի առաջնորդելու:

四

Գուգաշենի ա/մ մասնաշեն բն:

Եռականություն

ՀԱՅ. ԿԱԾԿԱՐԵՎԻՆԻ և ԽՈՏՈՒ

ՆԱՐԻՆԵ ՌԱԶԻԿԻ
ՊԵՏՐՈՍՅԱՆԸ

ՀԱԿՈՅԻՆ ՍԱՄՎԵԼԻ
ՍՈՒՔԻԱՍՅԱՆԸ

ՍՈՒՔԻԱՍՅԱՆ ՄԵԴԱ
(ՈՒԽՉԱՆ) ՀՐԱԶԻ

Սեղան պարտել էր Տերյանի անվան միջնակարգ դրա բարոցը: Մոտ էր հոգուն պետքան, սակայն նա սիրու գույքունի պատարական միավորներուն կորպուսում կատարու կորպուսում:

ԳԱՅԱՆԵ ԳԱՅՈՒՆԻԿԻ ԴԱՄ ԲԱՐՅԱՆԸ ծնվել է Կոմայի 1971 թ. ապրիլի 15-ին: Ավարտել էր Նարեմբայանի անվան դպրոցը 1988 թ.: Հնաշողվեց ինտիմուտուն ընդունվել, բայց չհուսահատվեց, Բամառ թեն սկսեց պարապել ու լուց հետ գիտելիքները, գալիք տա ոինքին բուժ ընդունվելու հաստատ վճռականությամբ: Երկ բաշարի օրը պիտի ամուսնանար: Ազնաման որոշու երանիկ էր նա, ապագայի գեղեցիկ երազանքներով ու ծրագրերով լեցուն: Բայց ամեն երկրաշարժով բոլոր երազանքները ներ կործանվեցին իրենց տան պես: Հենց արդաւոր էր նա զոհ վեց 25-ամյա եղբոր Կառջ՝ Մարգարիտի և նրա 7-ամյա դստեր՝ Թամարայի մետ:

Թամարան մանկապարտեց էր համախում: Հարազանքները նրան իրեշտակի էին նմանեց նում, այնքան որ գեղեցիկ էր, աշխատվ, կենսուրախի: Ողբացող նայրը նրա մարմինը գտավ երկրաշարժից 10 օր անց: 2 զավակները միմա որք են մնան նում:

Ծնվել է 1971 թվականի դեկտեմբերի 31-ին Լեմինականում:

1978 թվականին ընթանվեց Բ. Ղարիբաշյանի անվան № 9 դպրոցը: Ուսումնառության ուժ տարիների ընթացքում Նարեմբան աշքի ընկալ ուսումնական առաջադիմությամբ, հասուն սեր ու հաջո դույրությունը դրսերելով առա վեպանս թիմայի նկատմամբ: Դա պատճառավորված էր նրա բժշկությունը, որը, ցա վոր, այդպես էլ երազանք մը նաց վաղամտիկ առջևի սցը տում:

Ծնվել է 1981 թվականի օգոստոսի 10-ին, Լեմինական քաղաքում: Լորչ, կազմակերպված բնակչությամբ, բա ցանալու կամք և բնակին ձիրք ունենալու համար նա: Անորանակի նրա կարառական ուսումնական դրսերությունը օժտված մանկին, անշուշտ լավ նկարիչ կորպուսը, սակայն բայս չվիճակից ցուցադրել անգամ մանկական վրձնաբարվածները: Դա ան գամ չմասնաց տառածանաշ դառնալ, բամի որ բազմաթիվ համադրության մեջ նաև իր մանկանացն կնքեց Բագրատ Ղարիբաշյանի անվան դպրոցի փլատակների տակ:

լով գույպայագործի մասնագիտության մեջ:

Ամուսնացել էր աղեստից հինգ տարի առաջ, երկու երեխաներ ծնն: Մեծերը՝ ասուն նա, լավ է, որ փորերը շեն ընդունում կորպուս ծնողների վիշտը: Որքան էլ նավասանք մեծական իմաստությանը, շենք կարող չնկատել, որ անա երկու տարի է, ինչ Սեղայի բարիկները մեծանում են առանց մոր: Որքան էլ լավ պայմաններում լինեն, ինչ ուղարկության ներքը էլ, միշտ տիտր են մրանց աշիկները, միշտ բախծու: Զարմացած նայում են աշխարհին ու ան-սեղ սպասումով հարցում, թե ինչու չի գտի իրենց մարդիկը, որպեսի ասեին նրան, թե տես ինչքան ուսանավորությունը ու երգեր ենք առվորել:

ԵՐԵՐ ՄԵՐՈՒՄՆԵՐ

Լուսանկարներում դուր տեսնում եք տատին, ուղարք. Եջնուկի ԽԱՀԱՑՐՅԱՆԻՆ, դատեր և յոռմիկին: Երեք սերունդ կու գնաց ամենի աղետին: Նրանց ավագը՝ Ռոզան, 1984 թ. ծննդան էր, որի 54-ամյակն էր լրացել աղետի նախօրյակին: Մեծացրել էր չորս երեխա: Նրանք բուրք էլ գերազանցությամբ ավարտել էին դպրոցը ու ինտիմուտուրը: Երեք բժիշկներ էին դարձել, մեկը՝ մանկավարդ:

Ծովային ծանոթ էին պատերազմն ու թշվառությունը: Նա ոյ տարեկանում ու դրացել էր յուղացերը և ամսանական գույքի ամեն մի ծանրություն: Հնայած գերազանց ուսմանը, օքարձագույն կը թույլուն չէր կարողացել ստանալ: Աշխատել էր թեթևացնելու մոր հոգար: Վայ էր ամսանական և փարաւուն էր վիշտը աշխարհ եկած զավակների երանիկ արշամությամբ: Դա 7 թոռնիկներ մեծացրեց: Չոնկեց դստեր տանը, որ գնացել էր երեխային խնամելու:

ՀԱՍՄԻՆ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆԻ
ՔՈՉԱՐՅԱՆԸ ծնվել է 1981 թ.-ին: Ընտանիքին նվիրված մայր էր տիկին Հասմիկը, այդ օրը ծնողներից տեսության եկալ դրաստը՝ ՄԵԼԱՆՅԱՆ ՈՒՐԵՄԻՇԻ ՔՈՉԱՐՅԱՆԸ, ծնված 1952 թ.-ին: Մելանյան, սիրված նարազաների ու ծանրությունների կողմից: Լեմինականի «Միկրոէկելեկտրա շարժիչ» գործարանում երկար տարիների աշխատանքից նետ մեկ տարի էր, որ անցել էր վաստակած հանգստի, լիովին նվիրվել ընտանիքին հաստիա- մութեկարգաշարժիչ» գործա-

դարանում, տեխնիկական բան նում: Ծնվել էր 1963 թ.-ին: Քհշարյանների ընտանիքում նա դատեր նման էր, միշտ մասնակտություն ուղարկու էր մայրը, դուստրը և նարը կնքեցին իրենց մանկանցության համար: Չափուման դրա վիշտը պատճառական բարակ էր մասնակտին: Վիշտը պատճառական բարակ էր մասնակտին:

ծարանում, տեխնիկական բան նում: Ծնվել էր 1962 թ. նոյեմբերի 27-ին: 1980 թ. ավարտել էր ուկի մեդալով № 11 դպրոցը: Գերազանցության դիպլոմով ավարտեց նաև մանկավարժական ինտիմուտուրի ֆիզիկա-ի բաժինը: 1988 թ. սեպտեմբերից մինչև դեկտեմբերը աշխատեց № 37 միջն. դպրոցում որպես դասվար: Ամուսնացած էր 1985 թվականից, ուներ երկու աղջիկ՝ Արտավալը և Արմինն:

Այդ օրը նա դպրոցում էր, որտեղից անմասնությունը շտապնակ էր յուղացերը և ամսանական գույքի ամեն մի ծանրություն: Նոր մասն միասին գտնվեցին միջանցքում, կաթի շները և պայտավալը ձեռքին: Պայտավակում առաջին դասարանի աշակերտների ստուգում աշխատանքներով տեսություն էին: Դա նրա վերջին դասն էր: Մեկ տարեկան չորս ամսական Արմինն, որ բնած էր, այլև չարքնացավ: Զոհվեցին երեք էլ իրար սիրելով, ու միասին հնացան այս աշխարհից:

